

PAKAJČEPIŠEM

PAKAJČEPIŠEM

literarno-likovni list Gimnazije Moste

št. V

junij, 2014

K sodelovanju vabljeni dijakinje in dijaki gimnazije Moste. Svoje prispevke za naslednjo

številko lista pošljete na:

kristina.hocevar@gmoste.si

Mičo

Tam čez polja dolga, prazna
ni praznine ne topline.

Ko um poln je,
se kar izprazni
od lepote te,
ki kot Ljubljana,
v kateri Mičo plava,
svetlika se.

Aleša Bratina Zimic

Fotografija: Maja Mencin

Čustva v cirkusu

Bežim v svetlo temo,	ki pozna se v govorici in v očeh,
ne vem, kaj me čaka,	a kljub temu oblije me svetloba.
bežim, ne vem, kaj želim,	Množica se zgraža, pomiluje,
s čustvi v cirkus,	kliče, obupuje, hrepeni,
v širni svet kot zrno maka.	a še bolj hrepeniš ti,
Kot konj v areni norim,	po svobodi,
z upi navdana,	da končno obnemi,
sapo lovim,	vsi upi splavajo po vodi,
a se kmalu umirim,	saj le ta večno nori.
potlačim čustva podivjana.	A noben cirkusant se ne zadovolji
Tako igram,	z danim,
nadenem masko hlinjenega	je večni popotnik,
nasmeška,	ki že z jutrom ranim
osebnost prodam za dober odziv,	beži v prihodnost,
a le težka priznam, kdo je kriv.	želi si avanture
Kot klovn z rdečimi lici kažem	do zadnje jutranje ure.
nasmeh,	
dolg kot neskončna tesnoba,	

Nastja Milošević

Nehala sem kaditi
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš ta vonj.

Nehala sem dihati
isti dan, ko si rekel,
da sovražiš, kako obstajam.

Nehala sem piti
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš njegov učinek name.

Tekila, ki steče po mojem grlu,
še vedno boli manj kot trenutki,
ko se odločiš, da te nisem vredna.

Nehala sem pisati
isti dan, ko si rekel,
da sovražiš zvok pisala na papirju.

Cigareta, ki opeče moje ustnice,
še vedno pusti več zraka v mojih
plučih,
kot so ga tvoje besede kdajkoli.

Nehala sem se smejati
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš moj včasih glasen
smeh.

Sik, ki ga izdihnem, ko igla
prebode mojo kožo,
je še vedno tišji
kot katerakoli prošnja, ki si jo kdaj
moral slišati.

Nehala sem se nasmihati
isti dan, ko si mi rekel,
da sovražiš moje zjebane rumene
zobe.

Mrtvost, ki obide moje možgane z
drogami,
je končno močnejša,
kot je tvoja ljubezen kdajkoli bila.

Utihnila sem
isti dan, ko si rekel,
da včasih zvenim neumno.

Meta Vražič

Invazija

Bil je običajen topel poletni dan, ko sem se odpravil v kino, da bi si ogledal nov film o Nezemljanih z naslovom Invazija. Kar sem lahko razbral iz člankov, ki so jih napisali prestrogi in včasih nesramni filmski kritiki, je, da je film dolgočasen, poln klišejev in stereotipov, ampak že dolgo nisem gledal znanstvenofantastične grozljivke.

Pred kinom je bila dolga vrsta neučakanih obiskovalcev, ki so želeli kupiti vstopnico za enega izmed ducat filmov, ki so bili na sporedu. Ko sem končno prišel do prodajalke vstopnic, so me že bolele noge, ker sem tako dolgo stal v vrsti. Nasmejana prodajalka mi je podala predrago vstopnico in mi pokazala dvorano, v kateri se bo predvajal film. Ko sem stopil v temno dvorano, me je pozdravil vonj po kokicah, ki je bil tako močan, da mi je postalo slabo in nisem niti opazil, kako malo ljudi je v dvorani. Z muko sem poiskal svoj sedež v tretji vrsti. Bil sem še zgoden in imel sem še dobro uro pred začetkom filma, zato sem se odločil, da bom zaspal. Čeprav je bil stol neudoben, sem hitro padel v globok spanec.

Prebudil me je glasen pok. Prestrašen sem skočil iz stola in ugotovil, da se je film že začel. Globoko semvdihnil in se poskušal umiriti, nato pa je

nenadoma tiho zapiskalo in na platnu je bila samo statika. Zmeden sem se ozrl po dvorani, na moje presenečenje je bila čistoprazna, zapuščena. Čeprav mi je bilo slabo, preden semzaspal, vem, da sem predsabo v prvi in drugi vrsti videl ljudi, sedaj pa ni bilo nikogar, le jaz in tako močna tišina, da sem lahko slišal bitje svojegasarca.

Še vedno zmeden in malo prestrašensem se povzpел po lesenih škripajočih stopnicah proti izhodu. Poskusil sem odpreti vrata, a na moje presenečenje so bila zaklenjena. Čudno, sem si mislil, a še preden sem lahko pomislil zakaj, sem za sabo slišal šepet, nekakšen govor, tuj, nejasen, in glas je bil tako nizek in tresoč, da bi lahko rekel, da je nečloveški. Neverjetno prestrašen, tako zelo, da sem se kar tresel, sem se počasi in previdno obrnil nazaj. Pred mano je stala majhna senca, od katere je prihajal ta grozljivi zvok. Senca se je počasi začela pomikati bližje k meni. Počasi se je povzpela po stopnicah. Kmalu sem lahko videl podrobnosti in hitro mi je postalo jasno, da to ni človek ne žival, ampak nekaj drugega, nekaj tujega.

Stvor je imel majhno jajčasto telo zelene barve prekrito z rdečimi pegami, pri vrhu je imel šest črnih oči brez zenic, le črne krogle. S strani so visele dolge roke s prsti stisnjenimi v

pest, noge pa je imel tako majhne in kratke, da jih sprva sploh nisem opazil; očitno je bilo, da stvor ni imelne ust, ne ušes in ne nosa.

Hotel sem zbežati, a me je strah zavzel in se nisem mogel premakniti. Nenadoma je stvor stal pred mano in v dvorani je zavladala tišina. Nekaj časa je v tišini nepremično stal, nato pa sunkovito zagrabil mojo roko, a čutil nisem ničesar - le strah in divje bitje mojega srca. Videl sem, kako je stvor v mojo roko položil zlat kovanec z rdečo lobanjo. Tako hitro, kot je zagrabil mojo roko, jo je tudi izpustil, in tiho vendar jasno rekel: »Invazija se je začela!« Brez opozorila je s stropa posvetil močan soj svetlobe, ki ga je pospremil glasen tresk.

Odprl sem oči in zagledal platno, na katerem so bile reklame. Zaslišal sem tudi glas ljudi, ki so v dvorani čakali na začetek filma. »Spal sem! Samo sanje so bile!« sem si mislil. Začel sem se na glas smejati in nekaj ljudi me je zato čudno gledalo, vendar sem bil tako vesel, da mi je bilo vseeno. Vstal sem s stola, da bi pogledal na

razsvetljeno stensko uro. Spal sem približno 30 minut.

Hotel sem se že usesti, vendar sem obstal. Moj obraz je postal bled in

moj izraz je bil leden. Srce mi je skoraj nehalo biti in pogled mi je obstal na kovancu, ki je bil na tleh, zlat kovanec s krvavo rdečo lobanjo.

Zapiskalo je in na ekranu je nastala statika. Vsi so utihnili, edini zvok je bil tih, nečloveški šepet ...

*Besedilo: Žan Zrimšek
Risba: Nina Vesel*

Kakšna je razlika,
če še vedno boli,
ko vdihnem?

Besedilo: Meta Vražič

Fotografija: Kaja Šoštarec

Zaljubila sem se

V ozvezdja tvojih čokoladnih oči,
v pomlad na tvojih ustnicah,
v mavrične harmonije tvojih besed,
v strahove tvojih misli,
v višine tvojih ciljev,
v sladkobo tvojega vratu,
v zgovornost tvojega srca,
v nepretrganost najine strasti,
v spontanost tvojih dotikov,
v otipljivo tišino brezmejnega pogleda,
v moč tvoje bližine,
v večnost tvojega vonja,
v minljivost tvojega bitja,

Vate.

*Kaja
Šoštarec*

Samo zato, ker sonce opeče tvoje oči,
še ne pomeni, da ga sovražiš.

Samo zato, ker so zvezde vidne le ponoči,
še ne pomeni, da jih ne ljubiš čez dan.

Samo zato, ker so živali lahko nevarne,
še ne pomeni, da jih ne obožuješ.

Samo zato, ker tvoje besede bolijo,
še ne pomeni, da ne poslušam.

Meta Vražič

Fotografija: Marja Lotrič

Lenoba

V naši hiši je lenoba,
cele dneve le sedi,
nikoli ni pospravljena soba,
vedno se ji le spat mudi.

Mama hčeri leni reče:

»Pojdi sobo posesaj.«

»Ne morem,« reče ji lenoba.

Znova mama jo poprosi:

»Prt na mizi poravnaj,
ali pa vsaj prah pobriši,
čisto malo pometi po hiši!«

»Pa zakaj ravno zdaj?«
se iz njene sobe zasliši.

Nato lenoba lena zaspi,
sanja se ji,

kaj ji mati govori:

»Bi še malo ležala?«

»Seveda mami,« lenoba pravi.

»Pa po telefonu klepetala?«

»Oh, zelo rada,« se v sanjah javi.

Kmalu lenobo predrami tišina,
ob tem času vajena je žvenketa
loncev,
saj kuha se večerja fina.

Mama bila je pri sosedu,
ko lenobi zadiši po jedi.
Odloči se, da sama nekaj speče ...

Pa že v ponev teče,
malo olja, soli in česna,
kmalu dišala bo jed mesna.

A po njeni navadi stari,
znova leno se uleže,
jed pusti na vroči pari,
s spancem znova si postreže.

Znova zakruli ji v trebuhu,
zahoče se ji po svežem kruhu,
a predrami jo vonj smrdeč,

kakor da kje se kuri peč.

Hitro se lenoba dvigne,
se spotakne, spet vstane,
kot bi mignil do kuhinje
švigne,
a ogenj že iz ponve plane.

V ponvi že gori,
olje se je prismodilo,
kakor v vojni zakadilo,
vse tako grdo smrdi.

V tem trenutku pride mati,
vzame gasilni aparat,
vsi sosedje stojijo pred vrati,
a lenoba se sprašuje: »Zakaj odšla sem spat?«

*Besedilo: Nastja Milošević
Risba: Nina Vesel*

Ne prezrite! Obiskal nas je 'inšpektor'!

Ljubljana – Obisk inšpektorja na založbi vodil v odpustek.

»**Kakšna čast vas je sprejeti tukaj.** Nismo zmožni izraziti, kako smo vam hvaležni, da ste si vzeli čas in si prišli ogledat naše poslopje. Bi kavo? Čaj? Kozarec vode? Piškote mogoče?«

Sladke, medene besede se cedijo po preprogi naših pisarn, ko se razširi govorica, da nas je obiskal inšpektor. Če gospoda ne bi poznala, bi se morda pridružila prilizovanju, ampak opazovanje sodelavcev, kako se spotikajo drug čez drugega, da bi zadovoljili avtoriteto, je vedno zabavno. Tako ali tako je moto naše založbe 'Molči in delaj'.

Če se vrnem na sam začetek dneva, so bile prve besede, ki sem jih slišala, ko sem vstopila v skupno ložo: »Baje je prišla inšpekcija.« Inšpektorji so del vsakega podjetja in kakršnegakoli poslovanja, zato ni presenečenje. Za ugled založbe, pravilno delovanje, računovodstvo in potek je vedno poskrbljeno in skrb za to ni moja. Moja dolžnost delavke in pisateljice člankov pa je, da sedim za mizo in sem videti pridna, medtem ko se gospod inšpektor sprehaja naokrog in preverja, ali je vse v redu, po vsem tem utrujajočem delu, ki ga gospod opravi, pa dobi še strežbo. Iz ust mu letijo sami dolgi, kompleksni izrazi, težje razumljivi kot katerakoli beseda, ki sem jih sama kdaj izrekla. Če ne bi bila obkrožena z vsemi sodelavci in z vsemi možnimi nadrejenimi, bi v tistem trenutki bruhnila v smeh. Ampak profesionalnost je na prvem mestu v naši založbi, zato pridno sedim in tipkam, medtem ko je gospodu razkazan arhiv. Prst, ki ga potegne čez sveže pobrisane police, je videti tako neverjetno absurden, da moje obrvi kar skočijo do mojega lasišča, medtem ko moja nadrejena z nasmehom kima in potrjuje njegov komentar o urejenosti. Z vsakim korakom je njegova hrbtenica bolj vzravnan in z vsakim korakom je njen nasmeš slajši, besede pa bolj in bolj spogledljive. *Profesionalnost na prvem mestu.* Njegova ustnica trza z smehom, ko se gospodična obrne k asistentki in z najslajšim glasom spregovori: »Dragica, pripravi dva kozarca našega najboljšega šampanjca.« Ne samo da se alkohol očitno pretaka na našem delovnem mestu, naša nova asistentka je pridobila nov vzdevek. Pred tem je na žalost nisem poznala pod drugačnim imenom kot 'Ivanova'.

Gospodične in gospodiči hitijo gor in dol po pisarnah in prvič v moji karieri so vsi videti zaposleni. Žalostno-komičen prizor. Iskreno povedano, ko jih tako opazujem, celo je videti urejeno in profesionalno, ko pa pogledam svoj star računalnik, se spomnim, da je 'inšpekcija' v pisarni moje nadrejene edini razlog, zakaj smo taki. Če pogledam postrani, celo vidim skozi njena steklena vrata, kako se sklanja čez mizo in s sladkim nasmeškom gospodu nekaj razlaga. Nisem vedela, da so odprti dekolteji sploh dovoljeni. Seveda pa je ta razgled lahko morda možen le zato, ker so pred njima razpostrti številni, zelo pomembni izpiski in je bližnji vpogled vanje nujen. Slišim njen mehek, posladkan smeh in se skremžim, ker njuni prazni kozarci definitivno niso del pravila 'Profesionalnost na prvem mestu'. Delam se, da pišem pomemben članek, ko se njuna vrata odprejo in izstopita, ona nasmejana, on pa strogo vzravnan. Trudim se ne smejeti, ko stopita mimo mene in na moji mizi pristane majhen listek, lepo zložen. Odprem ga, ko sta že pri izhodu, in moj smeh preglasi ves klepet, ko preberem na hitro napisano »Kakšna sladka gospodična. Bolj srečna kot pametna, pa definitivno ustrežljiva. Se vidiva doma, Tvoj 'inšpektor'.« Izstopita isti trenutek, ko listek odložim in se odločim pospraviti stvari, recimo, da sem končala.

Če vam končno lahko razkrijem, da je inšpektorju ime Jaka in nosi isti priimek kot jaz, in da je bil njegov edini namen presenetiti mene in me odpeljati domov, mislim, da vam lahko tudi razkrijem, da moje delovno mesto ni dobilo nobene kritike ali potrditve od urada. Laskanje in ustrežljivost, ki ju je prejel moj mož, sta bila popolnoma zaman, in kaos, v katerega sem vstopila naslednji dan, je bil neverjeten. Nikoli si nisem mislila, da si bo nadrejena končno priznala, da je res neumna in ji manjka preudarnosti. Nisem si pa tudi mislila, da bo moj listek najden, in da bom sredi tedna, 18. aprila odpuščena z razlogom 'Prevara na delovnem mestu'. **Kaj je bolj bizarno** - neiskrena ustrežljivost in profesionalnost na delovnem mestu ali odpustek zaradi nenamernega razkritja tega, bom pustila vam, bralcem, da se odločite sami. Pa ne pozabite opozoriti nadrejenih o teh novih, nenapovedanih 'inšpektorjih', ki niti značke ne pokažejo, ker so v 'civilu'.

Meta Vražič

Film med rjuhami

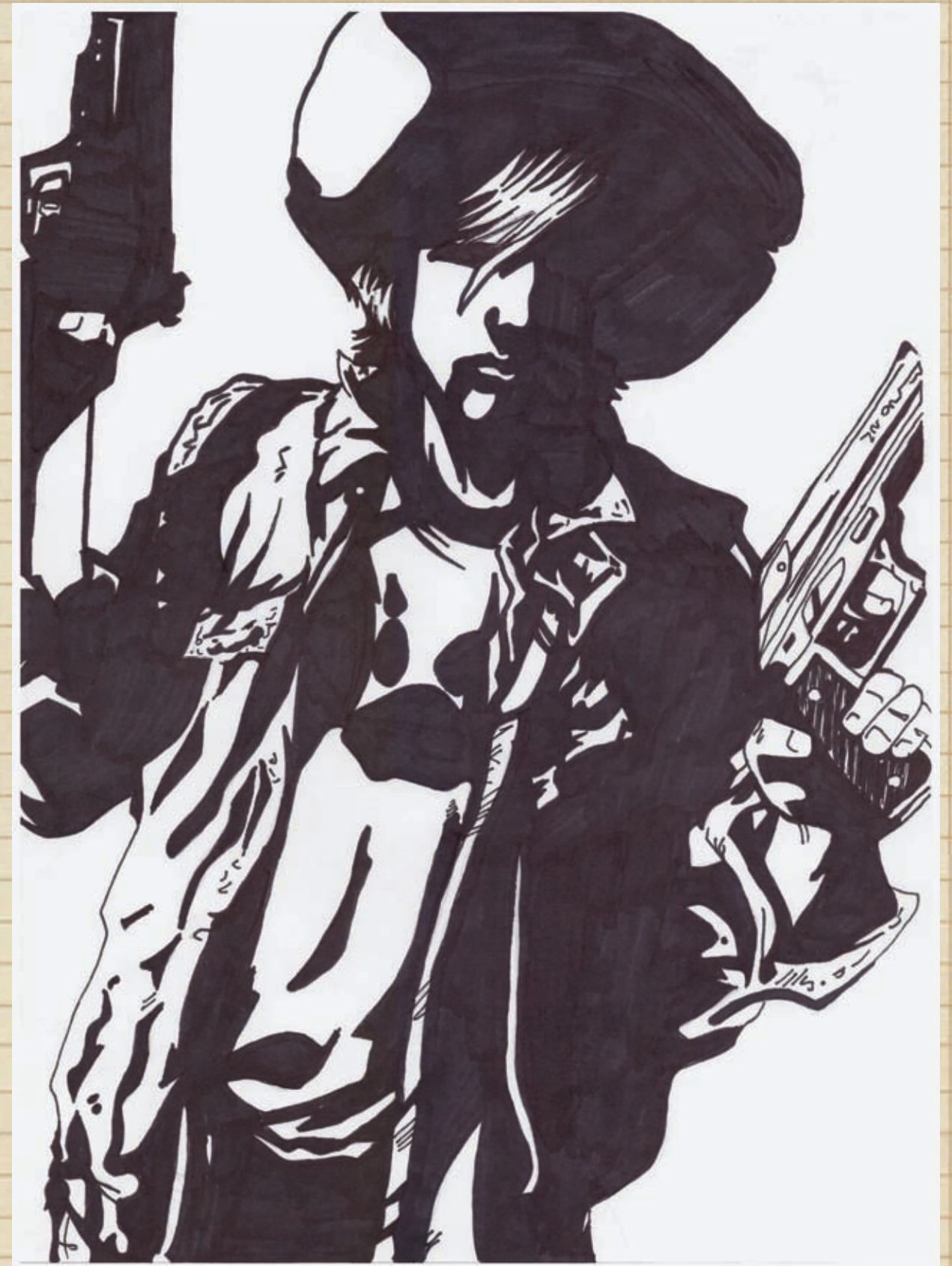
Tvoje oči na mojih ustnicah,
tvoji poljubi po mojem nosu,
tvoje dlani za mojim hrbtom,
tvoja kolena ob mojih stegnih,
tvoji prsti med mojimi lasmi,
tvoja ramena nad mojimi prsmi,
tvoje telo čez moje,
tvoje srce z mojim,

midva.

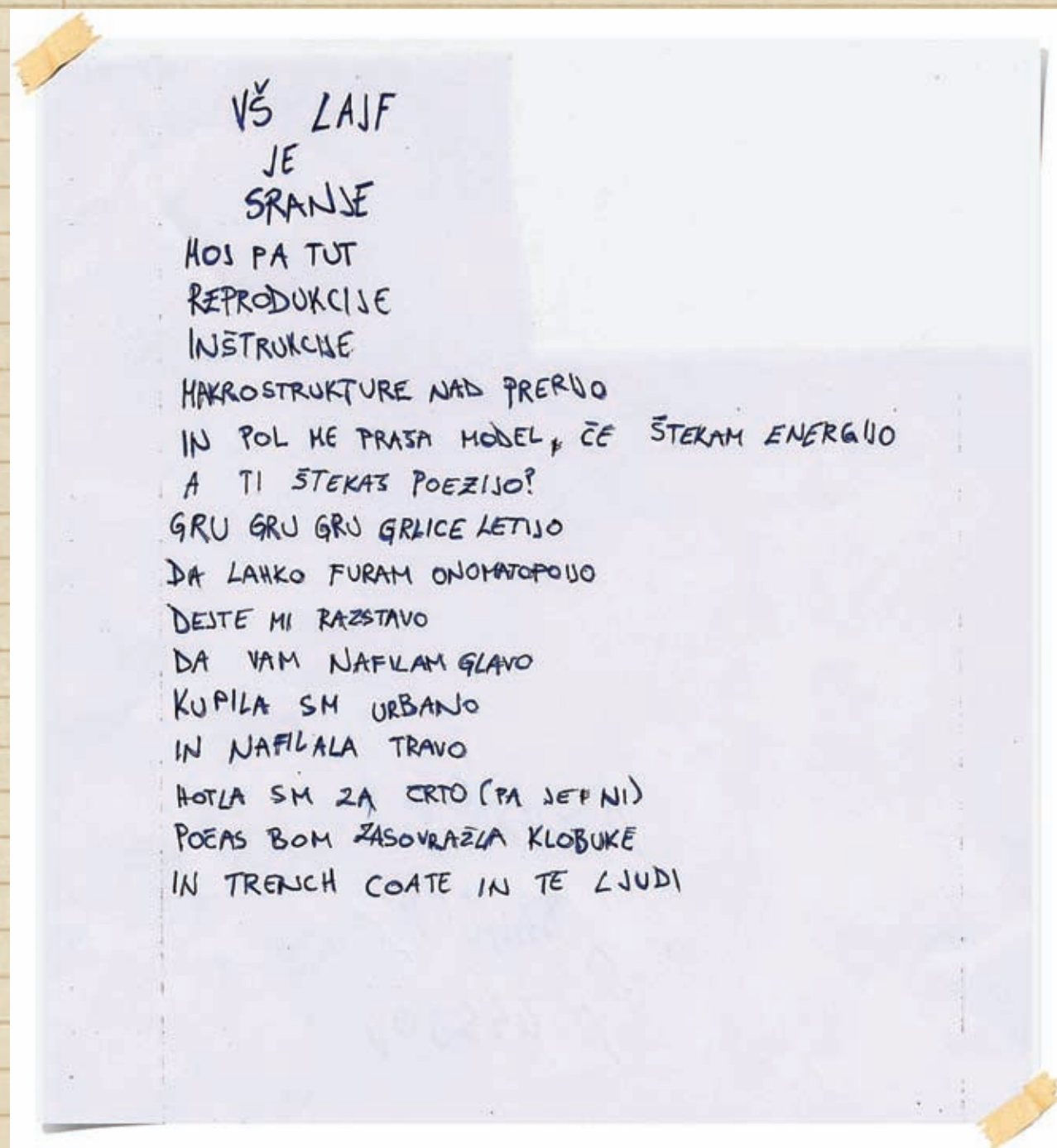

*Kaja
Šoštarec*

*Risba: Žan
Zrimšek*

*Nina
Vesel*

Besedilo X

Fotografija: Kaja Šoštarec

ZAME JE DANES KRASEN DAN!!! ☺

A nisem nečesa pozabila?
Seveda kopanje!

Pripravim vse potrebno in se odpravim proti gozdu.
Zakaj tja? Ker je tam med drugim tudi jezero.
Se vam že svita, ne?
Brez skrbi! PLAVANJE OBOŽUJEM! ☺

...
Tako, pa sem končno zunaj.
Ura je 6, tako da imam še 2 uri do začetka pouka.
Čisto dovolj.

...
No, pa sem nared.
P. S.: Biti nared / biti pripravljen (v vsakem pogledu).
V tem času sem se že posušila, no, lasje so še mokri.
In se uredila tako, da naj počakam pred šolo?
Mogoče.

...
Ja, res čakam pred šolo.
Sedim na oboku stopnic, poslušam pesmi NUŠE DERENDE, jih spremljam s kitaro ...
Na kratko rečeno / zapisano: Se zabavam in uživam! ☺
Mimogrede, ura je 7 tako, da se bo najbrž kmalu prikazal. (Ja, moj prijatelj. ☺)

Ne vem, kaj bi napisala, tako da ... Se slišimo, ko se prikaže.
Mislim, da imam zanj še eno pesem (no, vsaj prvi del), upam, da se res prikaže.
Brez skrbi, saj pride.
Preden vas zdolgočasih, en S. L. P. in se vidimo. ☺ VOLKULJA

Kot po navadi sem se zbudil ob sedmih.

Nisem bil prepričan, kakšen naj bi bil dan.

Ko sem se uredil (umil zobe, se oblekel, ITD.), me je čakal zajtrk in razgovor v kuhinji.

Kdaj sem prišel domov, kaj sem počel ... O tem res ni bi rad pisal. Hvala vam za razumevanje, stavim, da vsaj nekateri veste, kaj sem prestal.

Ker sem imel od včeraj še nekaj malega naloge, sem se je hitro lotil. ... Ena skrb manj.

Kako je bilo s starši?

Danes imam zadnjo priložnost, da dokažem, da premorem še nekaj odgovornosti in SE DOMA PRIKAŽEM PRED POLNOČJO!

V upanju, da ju ne bom razočaral, sem se že hotel posloviti, pa me je mama vprašala, v kakšnem stanju sem prišel domov.
O BOG, UMILI SE ME.

...

Njena reakcija: zaskrbljenost.

Svetovala mi je, naj malo preizkusim, do kod sem se še sposoben obvladati.

Muka bo, a lahko poskusim.

Muka, da je ni večje.

NIKO GAR NOČEM POŠKODOVATI! ☹

Opazila je mojo zaskrbljenost in mi rekla, naj pogledam skozi okno.
... **DAN JE PREPROSTO PREČUDOVIT!** ☺

Veliko boljše volje sem se odpravil do šole.

...

Uganite, kdo me je čakal tam! **ONA!** ☺

ZDAJ SE MI DAN ZDI SKORAJ POPOLN!

Ujel sem jo ravno, ko bi že skoraj zavrtela naslednjo pesem.
P. S.: Po tem kar sem slišal, je najverjetneje poslušala NUŠO DERENDO.

Z izborom bi se kar strinjal. Zakaj? Ne vem.

Mi je res všeč ali mi je samo všeč, ker je povezana z njo?

Iz razmišljanja me zbudi njen pozdrav:

»O, živjo! Oprosti, zatopljen sem bila v pesmi in te nisem opazila.«

Brž sem sprejel opravičilo:

»Saj je v redu. Živjo tudi tebi,« končam z nasmehom.

Veselo je nadaljevala:

»Če si že zdaj nasmejan, boš moral prenesti dejstvo, da name lahko vpliva vreme.

In, dan je prečudovit. Poglej.«

Pokazala mi je, kako vidi dan. Zanj je poln naravnih lepot.

Kako lepo so okoliška drevesa ožarjena od sonca, ptico, ki se je skrivala v grmovju, sonce samo, ki je prijazno sijalo ...

Skozi njene oči se mi je zdel dan še enkrat lepši. ☺

Ves prevzet sem se ji zahvalil:

»Res ti hvala. Prečudovito je.«

»Povej mi nekaj, česar ne vem. In ni zakaj. Odvisno je samo od tega: KAJ GLEDAŠ IN KAKO GLEDAŠ.« V tihi sreči sprejme zahvalo in me pouči.

»Ko sva že ravno pri lepem, odkrila sem, da je petje še ena od dejavnosti, v katerih lahko zlahka uživam.

In (Njen nasmeh se je povečal in nadaljevala je): del pesmi imam zate.«

Preden mi uspe, da bi karkoli vprašal ali sploh rekel, je že pri kitari.

... Saj to je, pesem NUŠE DERENDE: NA ŠTIRI OČI!

P. S.: Nikoli ne bi uganil tako hitro, če je ne bi poslušal včeraj. ☺

Na mojo žalost konča pri delu, ko bi se pesem nadaljevala o štirih očeh.

VELEŠKODA!

PELA IN IGRALA JE ENKRATNO! ☺

Očitno je zaznala spremembo, (Sem bil razočaran?) ker je vprašala:
»Ta del je z vso resnico veljal zame in za mojo vztrajnost.
In vseč mi je, da sem s tabo. (Nasmehne se sama sebi.) Za pretvarjanje
in laži sem preveč odkrita in resnicoljubna.
Tudi nisem nekdo, ki bi bil zmožen tajiti resnico ...
Naj zapojem kaj drugega?«
»Prosim,« sem ponižno prosil.
»A me rad poslušáš? Resno?« me vpraša vsa začudena.
Dvakrat nasmejan priklimam.
»Vau. Ja, kaj naj rečem? Hvala?« je še vedno vsa začudena bolj
vprašala kot rekla.
»Hvala tebi,« sem se ji tiho, a srečen zahvalil.
Še vedno začudena, skoraj bolj kot prej, samo skomigne z rameni,
preleti spisek pesmi na računalniku ...
In že igra in poje pesem NUŠE DERENDE: ZDAJ VERJAMEM.
Ta pesem je po moje najlepša izmed vseh.
V pesem se dobesedno potopi, njeno začudenje pa izgine v sreči.
Tako kot včeraj poje z zaprtimi očmi.

... KAJ???!!!

A SANJAM?

NA SREDINI PESMI JE PREPROSTO ODPRLA OČI IN
POISKALA MOJE!

....

GLEDALA ME JE VES ČAS, DO KONCA PESMI.

Ko je končala, sem jo prevzet in zmeden vprašal:

»Zakaj si ... (Zberem pogum in jo vprašam.) Zakaj si me gledala?«

»Ne smem preizkusit meje svoje zbranosti?

Če smem pripomniti ... Ti je že kdo rekel, da imaš zanimive oči?« me
vpraša brez jeze.

»Ko znaš tako dobro opazovati naravo, mi poveš, kaj v njih vidiš? Kaj
ti predstavljajo?« ji vrnem vprašanje.

»Ne boš jezen ali razočaran?« me ponižno vpraša.

Dvakrat odklimam.

»Sam si vprašal,« me še posvari in se zazre v moje oči.
Jih preučuje? Možno.

...

Končno odgovori:

»Zdi se mi, da si me prezgodaj vprašal.

V upanju, da ne bom zgrešila ...

V vsej ponižni resnicoljubnosti me spominjajo na oblake ob deževnem
dnevu.«

Mogoče si narobe razlagam. A sem res takooo depresiven?

Za to sicer nimam razloga, a sem razočaran.

Se igra ali je kaj drugega? Trenutek za tem mi reče:

»Nisi me vprašal, kaj je dež zame.«

Zmedeno jo gledam, ona pa nadaljuje:

»Če verjameš ali ne, DEŽ NARAVNOST OBOŽUJEM.

(Malo bolj zadržano nadaljuje): Vem, da se bo slišalo otročje in
butasto, a resnica je.

Dež se mi je od nekdanj zdel, ne vem - kot prijatelj, ki me je potolažil
in osrečil.«

»Imaš pač tako predstavo. Jaz ... dolžan sem ti opravičilo.

Zdaj, ko si mi vse lepo razložila, se mi zdi, da ne bi mogla najti boljše
primerjave. Oprosti,« sem se strinjal in se ji opravičil.

»Sprejeto,« se je olajšano nasmehnila in mi podala roko.

Segel sem vanjo in tudi uradno ni bilo nobene zamire.

Ko je bilo to opravljeno, je vesela, z iskrenim nasmehom rekla:

»Zdi se mi, da imata z dežjem nekaj skupnih lastnosti.«

Strinjal sem se z njo: »Res je.«

Čez nekaj trenutkov prijetne tišine me je vprašala:

»Ne rada te vprašam, samo, koliko je ura?«

Pogledam na uro in ji odgovorim:

»7:40. Imava še približno 10 minut,« ji odgovorim, malo razočaran.

»Nekaj časa pa je,« me potolaži.

Kar naenkrat me zadane kot strela z jasnega: spomnim se, kaj mi je naročila mama.

TO BO PEKLENSKO. ☹

Po drugi strani: prej je mimo, bolje bo.

Pa začnimo.

Za začetek jo bom posvaril:

»Ne vem, kako naj te to prosim ...

Če bi se zagnal proti tebi, če bi te napadel, bi se izmaknila?

Ne bi te rad poškodoval.«

»Ne hecaš se ne?« me vpraša.

»Spet retorično vprašanje?« ji vrnem vprašanje.

»Skoraj,« mi odgovori.

»Ne hecam se. (Kako težko mi gre z jezika. ☹) Nisi edino magično / nadnaravno bitje v mestu,« ji v mukah priznam.

A imata njeno sočutje in razumevanje sploh mejo?!

Samo tiho prikima in čaka. Že slutim, kako se volk pripravlja, da se ob nevarnosti, tiho in brez opozorila prikaže v njenih očeh.

Če bi znal, bi zdaj najverjetneje molil.

Pa dajmo. ...

Povoham in ...

O krvi skoraj ni sledu.

O BOG! Zmotil sem se. ☹

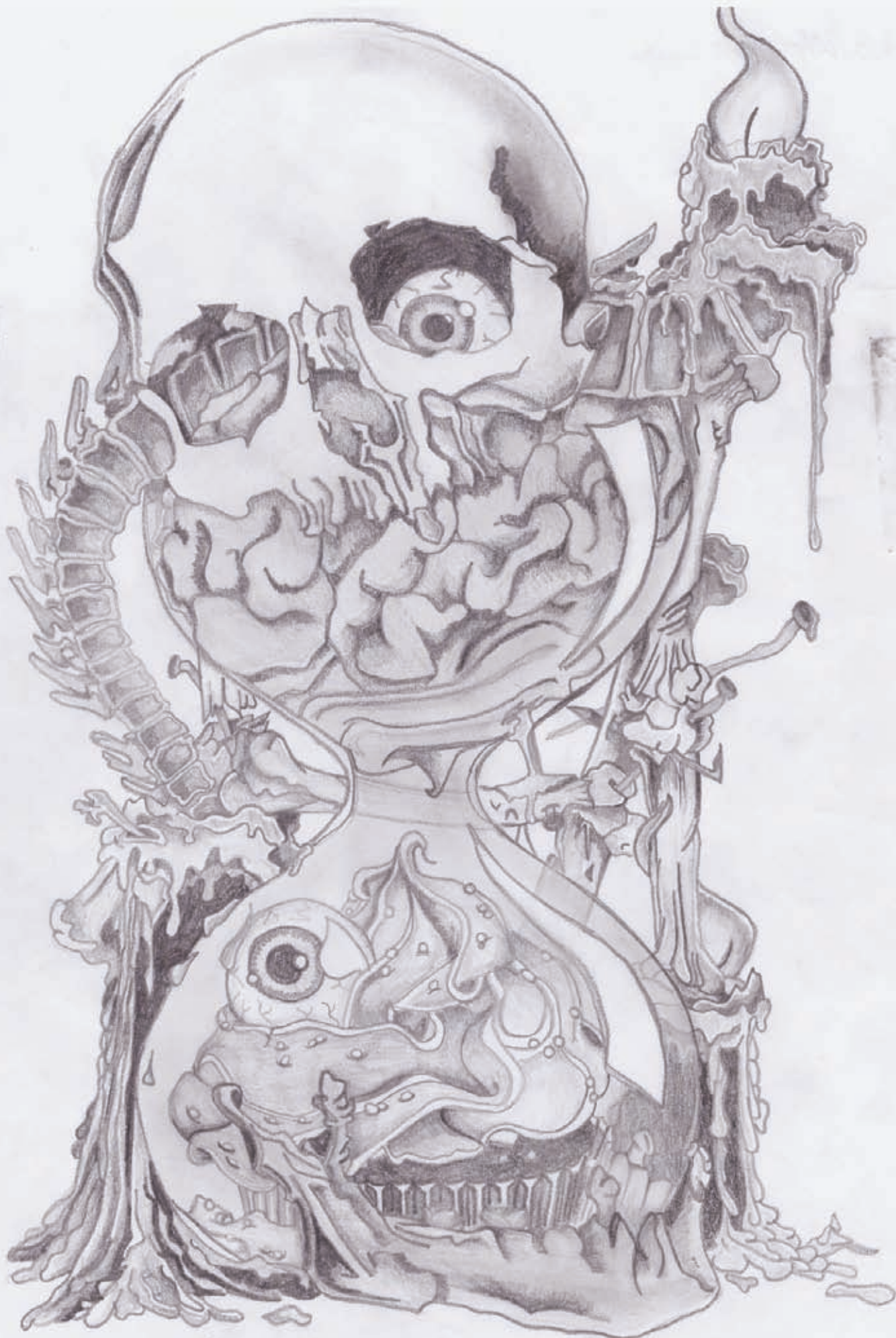
Reši se! BEŽI!!!

Volkulja in vampir je roman v nastajanju. Roman govori o volkodlakinji Vesni in vampirju Silvianu, ki se po naključju srečata na gimnaziji in postaneta prijatelja. Odlomek je iz 3. dneva zgobe, ko se Silvijan odloči, da bo preizkusil, kako dobro obvlada svojo temno stran. Žal ne gre vse tako gladko in Vesna se znajde pred težko odločitvijo.

Ana Marija Flek

Luka Jurše

Avtorice in avtorji besedil: Aleša Zimic Bratina, Ana Marija Flek, Maja Mencin, Nastja Milošević,

Kaja Šoštarec, Meta Vražič, Žan Zrimšek

Avtorice in avtorji risb: Luka Jurše, Nina Vesel, Žan Zrimšek

Avtorice in avtorji fotografij: Katja Gramc, Maja Mencin, Kaja Šoštarec

Urejanje glasila: Kaja Šoštarec

Mentorica: prof. slov. Kristina Hočevar

Kaja Gramc

Zmagovalna fotografija na temo zraka (Projekt COMENIUS - štirje elementi)

Tisk: PARTNER GRAF zelena tiskarna, d. o. o.

Št. izvodov: 400